

יב א מיי פ"ד מהלכות
טובה הלכה ו' סגנו
לאורן ש' עשין ה' טוש"ע
אורח סימן תרע"ג סעיף א'
יג ב מיי ש' הלכה ה'
טוש"ע סעיף ב'
יד ג מיי ש' הלכה ו'
טוש"ע סעיף א'
טו ד מיי ש' הלכה ה'
סגנו טוש"ע אורח
סימן תרע"ג סעיף א'
טז ה מיי ש' טור טוש"ע
סעיף ב'
יז ו מיי ש' הלכה א'
סגנו טוש"ע אורח
סימן תרע"ג סעיף ב'
יח ח מיי ש' הלכה ז'
טור טוש"ע סעיף ה'
יט י מיי פ"ג מהלכות
טובה הלכה א' סגנו
ש' טור טוש"ע אורח סימן
תרע"ג סעיף א'
כ ב מיי פ"ד מהל'
טור מונח הלכה יג
טוש"ע מור"מ סימן מ"ח
סעיף ב'
כא כ טוש"ע אורח סי'
תרע"ג סעיף ו':

במה מדליקין פרק שני שבת

א) [מס'] סופרים פ"ב
הלכה ז' ע"ו הוספות
זמנים ו' ד"ה מנח
והוספות מנחות כ: ד"ה
[נפלא] ג) [נפלא] מה
יחמ"י: ע"ג. מגילה ט:
כא: [הוריות יג: מנחו]
לט: [ט"ז]. א) [מס']
סופרים פ"ב הלכה ה'
ד) מגילת תענית פ"ט,
ס) ז"ק סג: ז"ב כו.,
ו) ז"ק כג: סג: י) ז"ק
סג: טו. ע) עין אבות פ"ד
מ"ג, ל) ב"ק ל' ס) [דף
כ"ה]. ז) כ"ג: לו. [וש"ע
מוס' לקמן מה. ד"ה
מקרא] ועין ח"ס [לעיל
יג: ד"ה ורא. א) [על
דף 97 ע'.

גליון הש"ס

גמ' כ"ג השמונים
שבה"כ. ע"י זמנים
פ"ה מהלכות צ"ח המצוה
ה' הלכה ח'. ועין משנת
מתי כהונה ח"א צ"ח ועד
סימן י"ח תוס' ד"ה
ש"ה פונח וכו' ש"א
הפירוט. עין לקמן דף
פד ע"ג הוספות ד"ה
שטורים ז':

הגהות הגר"א

[א] גמרא (להשתמש
באורח). חל"מ:
[ב] שם (וד"א
ההתענות בהו"ג).
חל"מ:ט

הגהות וצינונים

א) ב"ר פ"ג וברא"ש איתא
א"ר יורא אמר רב
מתנא אמר רב (וכצ"ל
כאן. ובר"ר הקיפו
תבות "רב מתנא" ואינו
נכון. ב"ש: [א] גירסת ר'
פרהיה ור"ח בעלי
התוס' (סי' ב) ובשעת
השפד וע"י ח"ס לקמן
ג) ע"א ד"ה קממי:
ה) כח"י ובה"א רבה:
ד) [צ"ל משמיה
דברא] (גליון) כ"ה
ב"ק וכתב"י אחד
ובראשונים: [ס] בבבומי
יסק אומנות (וכ"ה
בכת"י) וע"י ב"ר:
ו) לפי"ז נראה הכוונה
המהדרין לחור אחד
אולם ברש"י
שב"י הגי' והמהדרין
את המצוה, ובדפוס
המהדרין
ולפ"י הכוונה לייפות
את המצוה: [י] יש
להוסיף מונח בהותמו
(מהרש"ל): [ח] צ"ל
(ובדפוס)
והכ"ו: [ט] נדצ"ל
ואומר (דפוס):
[י] צ"ל ש"ינאי (ברכות
שמים): [כ] ככת"י וזה:
ל) וכן ליתא במגילת
תענית:

ליקוטי רש"י

הסכנה. שיש לפרקים
יוס א"ר שאין מדליקין אור
בזמנו יום אלא צ"ח ע"י
שלאן [גשין י"ג]. כגון
פרקים שיהיה להם יום
א"ר שאין מניחין אור
לכל צ"ח עומד אילניס
שלם [לקמן ט:]. ג"י.

נ"ר מה לא איננו ולא מפרסם נוסף ולכן
יוס א"ר שאין מדליקין אור
בזמנו יום אלא צ"ח ע"י
שלאן [גשין י"ג]. כגון
פרקים שיהיה להם יום
א"ר שאין מניחין אור
לכל צ"ח עומד אילניס
שלם [לקמן ט:]. ג"י.

אין זקוק לזה. הלכך צחול שרי: ואסור להשתמש לאורה. שיהא
ניכר שהוא נר מנוה וליכא למיחש להטמיה: וז"ל קב"ה. שלא
תשבו לסמוך על דבריו: אי זכאי. אילו הייתי זוכה ללומדה הייתי
גורסה כששמעיה ראשון: גירסא דינקותא. מתקיים יותר משל
זקנה^א: דשיעורה. שיהא צה שמן
כשיעור הזה ומיאו אס כזמה אין
זקוק לה: רג"א דתרמודאי. שס
אומה^ב מלקטי עליס דקיס ומתעבדי
בזשק עד שהולכים צני השוק לצמיסה
ומשחטה ומצעירים צמיתה אור
וכשצריכינן למציעי יולאים וקוינין מנח:
גר איש ובייתו. נר אחד צלל לילה
ואיש וכל צני צימו סגי להו צנר אחד:
והמהדרין. אחר המנוט^ג עושין נר
אחד צלל לילה לכל אחד ואחד מצני
הצית: כנגד ימים הנכנסים.
העמידים לצל: ימים היוצאין. שילאו
כזר וזה שהוא עומד צו נמנה עס
היולאין: פרי החג. מתמעטים
והולכים בקרצנות לפרשת פתנס:
מעלין בקדש ואין מורידין. מקראי
לפינן לה צמנמות צפרק שמי הלחם
(דף טז). מבחין. משוס פרסומי
ניסא ולא צרה"ר אלא צנלרו צמתינן
היו פתוחין לתכר: ואם היה דר
בעלייה. שאין לו מקום צנלרו
לנתיחה עס: מניחה. מצפנים כנגד
חלון הסמוך לרה"י: הסכנה. שהיה
להס לפרקים חוק ציוס אדס שלא
יעצרו נר אלא צצית ע"י שלהס
כדלמרינן צגיטין (פ"ג דף 97 ט). נר
אחרת. לעשות היכר לדצר: ואי
איכא מדורה. אש לא תריך נר אחרת
לפי שמשמטם לאור המדורה ויש
היכרל שהנר של מנוה ה"ה: ואי
אדם חשוב הוא. שציוו רגיל להשתמש
לאור המדורה: צריך נר אחרת. דאי
לא לא היה היכר: מאי הנוכה. על
איה נס קצוהו: ב' בחותמו. צהנע
ומתוס צצצעמו והכ"ר^ד שלא נגעו צו:
ה"ג ועשאוים ימים טובים בה"א
והודאה. לא שאקורין בעלמלכה שלא
קצוהו אלא לקרות הלל ולומר על
הסכס: צהולסה: ג"י. ג"י
אשטינלי"ג: פשיש. קורנס גדול
של נפחיס: בע"א גמל חייב. שלא היה
לו להגדיל צצצילמו שחכנס לתנות:
בנר הנוכה פפור. חנוני צצצרות
פירקוס מנוה הניחה שס: זאת
אומרת. ה"ל דקמני צנר מנוכה פפור:
פסולה

אין זקוק לה ומותר להשתמש לאורה א"ר
זורא אמר רב מתנה ואמרי לה א"ר זורא^א
אמר רב פתילות ושמונים שאמרו חכמים
אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן
בחנוכה בין בחור בין בשבת א"ר ירמיה
מאי טעמא דרב קסבר פכתה אין זקוק לה
ואסור להשתמש לאורה אמרו רבנן קמיה
דאב"י משמיה דר' ירמיה ולא קיבלה כי אתא
רבין אמרוה רבנן קמיה דאב"י משמיה דר'
יוחנן וקיבלה אמר אי זכאי גמירתיה
לשמעתיה מעיקרא והא גמרה נפקא מינה
לגירסא דינקותא וכתבה אין זקוק לה ורמינהו
ה' מצותה^ב משתשקע החמה עד שתכלה רגל
מן השוק מאי לאו דאי כתבה הדר מדליק לה
לא דאי לא אדליק מדליק וא"י לשיעורה:
עד שתכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה
בר בר חנה אמר ר' יוחנן עד דכליא ריגלא
דתרמודאי: ת"ר מצות הנוכה נר איש וביתו
והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן
המהדרין ב"ש אומרים יום ראשון מדליק
שמונה מכאן ואילך פוחת והולך וב"ה אומרים
יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף
והולך אמר עולא פלוגי בה תרי אמוראי
במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבידא
חד אמר מעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין
וטעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר
מעמא דב"ש כנגד פרי החג וטעמא דבית
הצ"ר^ג דמעלין בקדש ואין מורידין אמר רבה
בר בר חנה א"ר יוחנן שני זקנים היו בצידן
אחד עשה כב"ש ואחד עשה כדברי ב"ה זה
נותן מעם לדבריו כנגד פרי החג וזה נותן
מעם לדבריו דמעלין בקדש ואין מורידין ת"ר
ה' נר מדליק מצוה להניחה על פתח ביתו
מבחוץ אם היה בר בעלייה מניחה בחלון
הסמוכה לרה"י ובשעת הסכנה^ד מניחה על
שולחנו ודיו אמר רבא^ה צריך נר אחרת
ואי להשתמש לאורה ואי איכא מדורה לא
צריך ואי אדם חשוב הוא אע"ג דאיכא
מדורה צריך נר אחרת: מאי הנוכה דתנו
רבנן ז' בכ"ה בכסליו יומי הנוכה דתנו
אינון דלא למספד בהון וזו ודלא להענות

ואין יכול להדליק צצצת וי"ל דא"כ לא
היה צ"ח כיון דחד טעמא הוא אלא הי"ל למימר א' אין
מדליקין סתם מדקאמר צ"ח צחול צ"ח צצצת
אחר צצצת שלא להדליק לצד מטעם
סצר דמותר להשתמש לאורה ומיחו
רצ דקאמר מדליקין צ"ח צחול צ"ח
צצצת לא היה מני למימר מדליקין
סתם דה"ל דוקא צחול אלא צצצת
אין מדליקין שמא יטה דצממתא לא
הייתי אומר לשוס אדם יחמיר לאסור
להשתמש לאורה וכן הלכתא דנר
חנוכה אסור להשתמש לאורה כרצ
וכי יוחנן ואב"י נמי קיבלה ורצ
יוסף נמי משמע לקמן דס"ל הכי
וכמה אין זקוק לה דלולסו צצצת
להו הכי ורצ הונא יחיד הוא ולית
הלכתא כותיה:

דאי לא אדליק מדליק. אלא מכאן
ואילך עבר הזמן אומר^א ר' הרי"י
פורט דיש לזכור ולהדליק צלילה מיד
שלא יאחר יותר מולא ומי"א אס
יאחר ידליק מספק דהא משני שינוי^ב
אחרינו ולר"י נראה דעמה אין לחוש
מתי ידליק דלנו אין לנו היכרל אלא
לצני הצית שהרי מדליקין מצפנים:
והמהדרין מן המהדרין. נראה
לא קיימי אלא אחר אש זמני שכן יש
יותר הידור דליכא היכרל כשמוסיף
והולך או מחסר שהוא כנגד ימים
הנכנסים או היוצאים אלא אס עושה
נר לכל אחד אפי' יוסף מכאן ואילך
ליכא היכרל שיצברו שכן יש צני
אדס צצצית: מצוה להניחה על
פתח ביתו מבחוץ. ומיירי לליכא
חכר אלא צית עומד סמוך לרה"י
אזל אס יש חכר נר הצית מנוה
להניח על פתח חכר דלמיר לקמן^ג
חכר שיש לה צ' פתחיס לריכה צ'
נרות ואמרני נמי^ד צ' שיש לה שני
פיות עולה לה שני אדס משמע
לשני צמיס ואס הני מניחיס על פתחי
צמיהס היה לה מניחין ולזה משמתי
אזל אי מניחיס על פתח החכר אחי
פסיר: ובשעת הסכנה. נראה
לר"י דהיינו מני אמו חכרי לצבל
כדלמיר צ"פ פירה [לקמן דף מה. וסס]
מהו לטלטל שרגל דתנוכתא מקמי
חכרי צצצתא ור"ת דעל השלמן נמי
שקל שרגל מקמינו וי"ל דאין
רגילות כ"כ לחפש צצצת^ה:

שהיה מונח בחותמו ש"ל ב"ג.
אס כצר גזרו על
הנכסים להיות כוצים^ו (דה"פ פ"ד דף
לז). צ"ל שהיה מונח צמיתא צקרקע
שלא^ז הסינו הכלי:
נר

בהון שכשנכנסו ויונים להיכל טמאו^א. כל השמינים שבהיכל וכשנברה מלכות
בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה
מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד נעשה
בהלל והודאה^ב תנן התם ג"י היוצא מתחת הפטיש ויצא והיוק חייב^ג גמול
שמעון פשתן והוא עובר ברשות הרבים ונכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקה
בנרו של חנוני והדליק את הכירה בעל הגמול חייב^ד הניח חנוני את נרו מבחוץ
חנוני חייב רבי יהודה אומר בנר הנוכה פפור^ה אמר רבינא (משום דרבה^ו) זאת אומרת^ז נר הנוכה מצוה
להניחה בתוך עשרה דאי ס"ד למעלה מעשרה לימא ליה היה לך להניח למעלה מגמול ורוכבו וילמא אי
מיטרחא ליה טובא אתי לאימונעי ממצוה: אמר רב כהנא דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרבי תנחום

נר זהו לא איננו ולא מפרסם נוסף ולכן
יוס א"ר שאין מדליקין אור
בזמנו יום אלא צ"ח ע"י
שלאן [גשין י"ג]. כגון
פרקים שיהיה להם יום
א"ר שאין מניחין אור
לכל צ"ח עומד אילניס
שלם [לקמן ט:]. ג"י.

נר זהו לא איננו ולא מפרסם נוסף ולכן
יוס א"ר שאין מדליקין אור
בזמנו יום אלא צ"ח ע"י
שלאן [גשין י"ג]. כגון
פרקים שיהיה להם יום
א"ר שאין מניחין אור
לכל צ"ח עומד אילניס
שלם [לקמן ט:]. ג"י.

נר זהו לא איננו ולא מפרסם נוסף ולכן
יוס א"ר שאין מדליקין אור
בזמנו יום אלא צ"ח ע"י
שלאן [גשין י"ג]. כגון
פרקים שיהיה להם יום
א"ר שאין מניחין אור
לכל צ"ח עומד אילניס
שלם [לקמן ט:]. ג"י.

נר זהו לא איננו ולא מפרסם נוסף ולכן
יוס א"ר שאין מדליקין אור
בזמנו יום אלא צ"ח ע"י
שלאן [גשין י"ג]. כגון
פרקים שיהיה להם יום
א"ר שאין מניחין אור
לכל צ"ח עומד אילניס
שלם [לקמן ט:]. ג"י.

אע"פ שאין צ"ח צצצת וי"ל דא"כ לא
היה צ"ח כיון דחד טעמא הוא אלא הי"ל למימר א' אין
מדליקין סתם מדקאמר צ"ח צחול צ"ח צצצת
אחר צצצת שלא להדליק לצד מטעם
סצר דמותר להשתמש לאורה ומיחו
רצ דקאמר מדליקין צ"ח צחול צ"ח
צצצת לא היה מני למימר מדליקין
סתם דה"ל דוקא צחול אלא צצצת
אין מדליקין שמא יטה דצממתא לא
הייתי אומר לשוס אדם יחמיר לאסור
להשתמש לאורה וכן הלכתא דנר
חנוכה אסור להשתמש לאורה כרצ
וכי יוחנן ואב"י נמי קיבלה ורצ
יוסף נמי משמע לקמן דס"ל הכי
וכמה אין זקוק לה דלולסו צצצת
להו הכי ורצ הונא יחיד הוא ולית
הלכתא כותיה:
דאי לא אדליק מדליק. אלא מכאן
ואילך עבר הזמן אומר^א ר' הרי"י
פורט דיש לזכור ולהדליק צלילה מיד
שלא יאחר יותר מולא ומי"א אס
יאחר ידליק מספק דהא משני שינוי^ב
אחרינו ולר"י נראה דעמה אין לחוש
מתי ידליק דלנו אין לנו היכרל אלא
לצני הצית שהרי מדליקין מצפנים:
והמהדרין מן המהדרין. נראה
לא קיימי אלא אחר אש זמני שכן יש
יותר הידור דליכא היכרל כשמוסיף
והולך או מחסר שהוא כנגד ימים
הנכנסים או היוצאים אלא אס עושה
נר לכל אחד אפי' יוסף מכאן ואילך
ליכא היכרל שיצברו שכן יש צני
אדס צצצית: מצוה להניחה על
פתח ביתו מבחוץ. ומיירי לליכא
חכר אלא צית עומד סמוך לרה"י
אזל אס יש חכר נר הצית מנוה
להניח על פתח חכר דלמיר לקמן^ג
חכר שיש לה צ' פתחיס לריכה צ'
נרות ואמרני נמי^ד צ' שיש לה שני
פיות עולה לה שני אדס משמע
לשני צמיס ואס הני מניחיס על פתחי
צמיהס היה לה מניחין ולזה משמתי
אזל אי מניחיס על פתח החכר אחי
פסיר: ובשעת הסכנה. נראה
לר"י דהיינו מני אמו חכרי לצבל
כדלמיר צ"פ פירה [לקמן דף מה. וסס]
מהו לטלטל שרגל דתנוכתא מקמי
חכרי צצצתא ור"ת דעל השלמן נמי
שקל שרגל מקמינו וי"ל דאין
רגילות כ"כ לחפש צצצת^ה:
שהיה מונח בחותמו ש"ל ב"ג.
אס כצר גזרו על
הנכסים להיות כוצים^ו (דה"פ פ"ד דף
לז). צ"ל שהיה מונח צמיתא צקרקע
שלא^ז הסינו הכלי:
נר

תוספות ישנים

א) וזכא פ"ד ליכא למימר
דאי חכר אמר אין מדליקין
סתם ה"ל דהיינו צצצת
ומשוס דמותר להשתמש
לאורה אלא צחול מדליקין
לצמיהס אין זקוק לה דא"כ
לא הי"ל למימר אין
מדליקין צמיהס אלא
כשהיה ה"ל צ"ח מותר
להשתמש לאורה:

רבינו הנגאל

אמר רב פחילו ושמינים
שאמרו חכמים אין
מדליקין בהן בשבת
מדליקין בהם בחנוכה
בין בחול בין בשבת מ"ט
קסבר ככתבה אין זקוק לה
ואסור להשתמש לאורה.
מצוה
משמשקע החמה ועד
שתכלה רגל מן השוק
מאי לאו דאי כתבה הדר
מדליק לה. ושמינן לא אי
לא אדליק נר של חנוכה
עד לין לא יאמר כבר עבר
זמנה אלא מדליק עד
דכלי ירעלא דתרמודאי
אזל נמי שיעורא דשמן
דנר חנוכה כמה הוא כ"ו
שהיא דולק משקיעת
החמה עד שתכלה רגלא
דתרמודאי: ת"ר מצות
חנוכה נר איש וביתו
והמהדרין נר לכל אחד
ואחד והמהדרין מן
המהדרין ב"ה אומרים
יום ראשון מדליק אחד
מיכן והולך מוסיף
הולך. פי' המהדרין:
מצות כדאמרין
[כ"ק ט ב] להדור מצוה
עד שחושב במצוה. ת"ר
נר חנוכה מצוה להניחה
על פתח ביתו מבחוץ
ואם היה דר בעליה
מניחה בחלון הסמוך
לרה"י ובשעת הסכנה
מניחה על השולחן ודי:
אמר רבא צריך נר
(אחד) [אחר] להשתמש
ואי איכא מדורה לא
צריך ואי אדם חשוב
הוא אף על גב דאית
לך מדורה צריך נר
(אחד) [אחר] להשתמש.

אע"פ שאין צ"ח צצצת וי"ל דא"כ לא
היה צ"ח כיון דחד טעמא הוא אלא הי"ל למימר א' אין
מדליקין סתם מדקאמר צ"ח צחול צ"ח צצצת
אחר צצצת שלא להדליק לצד מטעם
סצר דמותר להשתמש לאורה ומיחו
רצ דקאמר מדליקין צ"ח צחול צ"ח
צצצת לא היה מני למימר מדליקין
סתם דה"ל דוקא צחול אלא צצצת
אין מדליקין שמא יטה דצממתא לא
הייתי אומר לשוס אדם יחמיר לאסור
להשתמש לאורה וכן הלכתא דנר
חנוכה אסור להשתמש לאורה כרצ
וכי יוחנן ואב"י נמי קיבלה ורצ
יוסף נמי משמע לקמן דס"ל הכי
וכמה אין זקוק לה דלולסו צצצת
להו הכי ורצ הונא יחיד הוא ולית
הלכתא כותיה:
דאי לא אדליק מדליק. אלא מכאן
ואילך עבר הזמן אומר^א ר' הרי"י
פורט דיש לזכור ולהדליק צלילה מיד
שלא יאחר יותר מולא ומי"א אס
יאחר ידליק מספק דהא משני שינוי^ב
אחרינו ולר"י נראה דעמה אין לחוש
מתי ידליק דלנו אין לנו היכרל אלא
לצני הצית שהרי מדליקין מצפנים:
והמהדרין מן המהדרין. נראה
לא קיימי אלא אחר אש זמני שכן יש
יותר הידור דליכא היכרל כשמוסיף
והולך או מחסר שהוא כנגד ימים
הנכנסים או היוצאים אלא אס עושה
נר לכל אחד אפי' יוסף מכאן ואילך
ליכא היכרל שיצברו שכן יש צני
אדס צצצית: מצוה להניחה על
פתח ביתו מבחוץ. ומיירי לליכא
חכר אלא צית עומד סמוך לרה"י
אזל אס יש חכר נר הצית מנוה
להניח על פתח חכר דלמיר לקמן^ג
חכר שיש לה צ' פתחיס לריכה צ'
נרות ואמרני נמי^ד צ' שיש לה שני
פיות עולה לה שני אדס משמע
לשני צמיס ואס הני מניחיס על פתחי
צמיהס היה לה מניחין ולזה משמתי
אזל אי מניחיס על פתח החכר אחי
פסיר: ובשעת הסכנה. נראה
לר"י דהיינו מני אמו חכרי לצבל
כדלמיר צ"פ פירה [לקמן דף מה. וסס]
מהו לטלטל שרגל דתנוכתא מקמי
חכרי צצצתא ור"ת דעל השלמן נמי
שקל שרגל מקמינו וי"ל דאין
רגילות כ"כ לחפש צצצת^ה:
שהיה מונח בחותמו ש"ל ב"ג.
אס כצר גזרו על
הנכסים להיות כוצים^ו (דה"פ פ"ד דף
לז). צ"ל שהיה מונח צמיתא צקרקע
שלא^ז הסינו הכלי:
נר